

Lieta C-100/20

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2020. gada 26. februāris

Iesniedzējtiesa:

Bundesfinanzhof (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 19. novembris

Prasītāja un revīzijas sūdzības iesniedzēja:

XY

Atbildētāja un atbildētāja revīzijas tiesvedībā:

Hauptzollamt B

[..]

BUNDESFINANZHOF [Federālā finanšu tiesa]

Lēmums

Lietā

XY, prasītāja un revīzijas sūdzības iesniedzēja,

pārstāvis: A

pret

Hauptzollamt B [Galveno muitas pārvaldi B], atbildētāja un atbildētāja revīzijas tiesvedībā,

par elektroenerģijas nodokli – procenti par atmaksāto summu,

Septītais senāts

2019. gada 19. novembra sēdē nolēma:

Rezolutīvā daļa

1. Uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu: [oriģ. 2. lpp.]

Vai saistībā ar tiesībām uz kļūdaini aprēķināta elektroenerģijas nodokļa atmaksu ir maksājami arī procenti atbilstoši Savienības tiesībām, ja zemākas elektroenerģijas nodokļa noteikšanas pamatā bija fakultatīvais nodokļa samazinājums saskaņā ar Padomes Direktīvas 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai, 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu un pārāk augstais nodoklis izskatāmajā lietā bija pamatots tikai ar kļūdainu tās valsts tiesību normas piemērošanu, ka tika pieņemta, lai transponētu Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu?

2. [..].

Pamatojums

I.

- 1 Prasītāja un revīzijas sūdzības iesniedzēja [turpmāk tekstā – “prasītāja”], kas ir ražošanas uzņēmums, no piegādes tīkla saņēma ar nodokli neapliekamu maiņstrāvu un uzkrāja to akumulatoros. Savā elektroenerģijas nodokļa deklarācijā par 2010. gadu tā deklarēja šo elektroenerģijas daudzumu kā savu patēriņu un izvēlējās samazinātu nodokļa likmi saskaņā ar *Stromsteuergesetz* [Elektroenerģijas nodokļa likuma, turpmāk tekstā – “*StromStG*”, tā 2008. gada 19. decembra redakcijā (*BGBI.* 2008, I, 2794. lpp.)] 9. panta 3. punktu. Tomēr atbildētāja un atbildētāja revīzijas tiesvedībā (*Hauptzollamt* [Galvenā muitas pārvalde], turpmāk tekstā – “*HZA*”) aplika ar nodokli šo elektroenerģijas daudzumu, piemērojot standarta nodokļu likmi, un izdeva paziņojumu par nodokļu aprēķinu, kas atšķīrās no nodokļu deklarācijas. Prasītāja to pārsūdzēja. Prasītāja veica elektroenerģijas nodokļa ikmēneša avansa maksājumus par 2010. gadu.
- 2 Pēc tam, kad tiesvedībā attiecībā uz 2006. gadu tika konstatēts, ka ir piemērojama *StromStG* 9. panta 3. punktā paredzētā samazinātā nodokļa likme, *HZA* mainīja elektroenerģijas nodokļa noteikšanas praksi arī 2010. gadam, un 2010. gadā piemēroja samazinātu nodokļa likmi arī par akumulatoros uzkrātās elektroenerģijas daudzumu.
- 3 2014. gada decembrī prasītāja lūdza izmaksāt procentus par 2010. kalendārajā gadā pārmaksāto elektroenerģijas nodokli, ko *HZA* noraidīja.
- 4 *Finanzgericht* [Finanšu tiesa] nolēma, ka prasītājai nav tiesību uz pieprasītajiem procentiem ne saskaņā ar valsts, ne Savienības tiesībām. Pārmaksātais elektroenerģijas nodoklis neesot aplikams ar procentiem saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, jo elektroenerģijas patēriņš akumulatoru uzlādēšanai neietilpst Padomes Direktīvas 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai

[oriģ. 3. lpp.] (*Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis* – OV, L 283, 51. lpp., redakcijā, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes Direktīvu 2004/75/EK (2004. gada 29. aprīlis) par grozījumiem attiecībā uz iespēju piemērot nodokļu līmeņa pagaidu atbrīvojumus vai tā samazināšanu attiecībā uz energoproduktiem un elektroenerģiju – OV, L 157, 100. lpp.), piemērošanas jomā. Turklāt prasītājam esot kļūdaini atteikts nodokļa samazinājums, kas saskaņā ar Savienības tiesībām ir tikai fakultatīvs un attiecībā uz kuru Savienības tiesību aktos nav paredzētas nekādas obligātas prasības.

- 5 Par šo spriedumu prasītāja iesniedza revīzijas sūdzību. Viņsprāt, saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas judikatūru ir jāatmaksā ne tikai nodokļi, kas iekasēti, pārkāpjot Savienības tiesību aktus, bet arī jebkādi procentu zaudējumi, un tas būtu attiecināms arī uz gadījumiem, kad nodokļa samazinājuma piemērošana ir fakultatīva. Turklāt akumulatora uzlādēšana ir atgriezenisks process, kas nebūtu salīdzināms ar elektrolītisku ražošanas procesu, kāds paredzēts Direktīvas 2003/96 2. panta 4. punkta b) apakšpunkta trešajā ievilkumā un *StromStG* 9.a panta 1. punkta 1. apakšpunktā.

II.

- 6 Senāts aptur tajā izskatāmo revīzijas tiesvedību [...] un saskaņā ar LESD 267. pantu uzdod Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:
- 7 Vai saistībā ar tiesībām uz kļūdaini aprēķināta elektroenerģijas nodokļa atmaksu ir maksājami arī procenti atbilstoši Savienības tiesībām, ja zemākas elektroenerģijas nodokļa noteikšanas pamatā bija fakultatīvs nodokļa samazinājums saskaņā ar Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu un pārāk augstais nodoklis izskatāmajā lietā bija pamatots tikai ar kļūdainu tās valsts tiesību normas piemērošanu, kas tika pieņemta, lai transponētu Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu?

III.

- 8 Pēc Senāta domām, strīda izšķiršana ir atkarīga no Direktīvas 2003/96 noteikumiem. Interpretējot šo direktīvu, rodas šaubas, kas ir izšķirošas šajā strīdā:
- 9 Atbilstošās Savienības tiesības:

Direktīvas 2003/96 2. pants: **[oriģ. 4. lpp.]**

1. [...]

2. Šī direktīva attiecas arī uz:

elektroenerģiju, kas atbilst KN kodam 2716.

3. [...]

4. Šī direktīva neattiecas uz:

a) [..]

b) šādiem energoproduktu un elektroenerģijas izmantošanas veidiem:

– [..]

– [..]

– elektroenerģiju, ko galvenokārt izmanto ķīmiskai reducēšanai un elektrolītiskos un metalurģijas procesos;

[..]

10 Direktīvas 2003/96 17 pants:

1. Ja šajā direktīvā noteiktie minimālie nodokļu līmeņi tiek ievēroti caurmērā katrā uzņēmumā, dalībvalstis var piemērot nodokļu samazināšanu energoproduktu patēriņam, ko izmanto apkurei vai 8. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā minētajiem nolūkiem, un elektroenerģijai šādos gadījumos:

a) par labu energoietilpīgam uzņēmumam. [..]

2. Neatkarīgi no 4. panta 1. punkta dalībvalstis var piemērot nulles nodokļa līmeni energoproduktiem un elektroenerģijai, kā definēts 2. pantā, ja tos izmanto energoietilpīgi uzņēmumi, kas definēti šā panta 1. punktā.

3. Neatkarīgi no 4. panta 1. punkta dalībvalstis var piemērot nodokļa līmeni līdz 50 % no šajā direktīvā noteiktajiem minimālajiem līmeņiem energoproduktiem un elektroenerģijai, kā definēts 2. pantā, ja to izmanto 11. pantā definētie uzņēmumi, kuri nav energoietilpīgi uzņēmumi, kas definēti šā panta 1. punktā.

11 Padomes Direktīvas 2008/118/EK (2008. gada 16. decembris) par akcīzes nodokļa piemērošanas vispārēju režīmu, ar ko atceļ Direktīvu 92/12/EEK [turpmāk tekstā – “Direktīva 2008/118”] (OV, L 9, 12. lpp.), 1. pants:

1. Šī direktīva nosaka vispārēju režīmu attiecībā uz akcīzes nodokli, ko tieši vai netieši uzliek šādu preču patēriņam (turpmāk “akcīzes preces”):

a) energoprodukti un elektroenerģija, uz ko attiecas Direktīva 2003/96/EK;

[..] **[oriģ. 5. lpp.]**

12 Atbilstošās valsts tiesības:

StromStG 3. pants – nodokļa likme:

Nodoklis ir 20,50 EUR par vienu megavatstundu.

StromStG 9. pants – nodokļu atbrīvojumi, nodokļu samazinājumi:

(1) līdz (2a) [..]

(3) Elektroenerģijai tiek piemērota [..] samazināta nodokļa likme 12,30 EUR apmērā par vienu megavatstundu, ja tā tiek patērēta ražošanas nozares uzņēmumu vai lauksaimniecības un mežsaimniecības uzņēmumu darbības vajadzībām un ja tā nav atbrīvota no nodokļa saskaņā ar 1. punktu.

(4) līdz (8) [..]

IV.

- 13 Raugoties no Savienības tiesību viedokļa, šis lietas juridiskais vērtējums izraisa šaubas. Tas ir atkarīgs no tā, vai saskaņā ar Tiesas judikatūru pārmaksātā elektroenerģijas nodokļa atmaksai ir pievienojams procentu aprēķins, ja atmaksa ir pamatota ar fakultatīva nodokļa samazinājuma piemērošanu dalībvalstī.
- 14 1. Šī strīda gadījumā (attiecībā uz 2010. gadu) elektroenerģijas nodoklis radās, kad maiņstrāva tika piegādāta no piegādes tīkla, jo akumulatoros esošā elektroenerģija tika pārveidota ķīmiskajā enerģijā un tādējādi patērēta. Šim elektroenerģijas patēriņam tiek piemērota samazināta nodokļa likme 12,30 EUR par megavatstundu saskaņā ar *StromStG* 9. panta 3. punktu, nevis standarta nodokļa likme 20,50 EUR par megavatstundu saskaņā ar *StromStG* 3. pantu. Pamatojums tam ir elektroenerģijas piegāde ražošanas nozares uzņēmumam tā darbības vajadzībām. Tas attiecībā uz elektroenerģijas piegādi 2006. gadā ir ticis apstiprināts ar galīgu tiesas nolēmumu.
- 15 Šajā gadījumā tiesības uz pārmaksātā elektroenerģijas nodokļa atmaksu ir radušās tādēļ, ka *HZA* sākotnēji nepareizi piemēroja standarta nodokļa likmi patērētajam elektroenerģijas daudzumam un tādējādi pārkāpa *StromStG* 9. panta 3. punktā paredzētās valsts normas, kas paredz nodokļu atvieglojumus ražošanas uzņēmumiem.
- 16 2. Tomēr samazinātas nodokļa likmes piemērošana saskaņā ar *StromStG* 9. panta 3. punktu elektroenerģijai, ko ražošanas uzņēmums ir izmantojis no piegādes tīkla tā darbības vajadzībām, balstās arī uz Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu. Tas tāpēc, ka šis regulējums dod iespēju dalībvalstīm **[oriģ. 6. lpp.]** piešķirt nodokļu atvieglojumus energoietilpīgiem uzņēmumiem. Tādēļ iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai *HZA* ir pārkāpusi ne tikai valsts, bet arī Savienības tiesību aktus, vispirms nosakot prasītājam pārāk augstu nodokļu summu. Turklāt Senāts pieņem, ka elektroenerģijas uzkrāšana akumulatoros nav elektrolīze Direktīvas 2003/96 2. panta 4. punkta b) apakšpunkta trešā ievilkuma izpratnē, kurai šīs direktīvas darbības joma neesot piemērojama jau no paša sākuma. To apstiprina arī Padomes Īstenošanas lēmums (ES) 2016/2266 (2006. gada 6. decembris), ar kuru Nīderlandei atļauj piemērot samazinātu nodokļa likmi elektrībai, ko piegādā elektrisko transportlīdzekļu uzlādes stacijām (OV, L 342, 30. lpp.). Šis lēmums nebūtu vajadzīgs, ja akumulatoru uzlādēšana būtu jāuzskata par elektrolīzi, un tāpēc uz to vienalga nebūtu attiecināma Direktīva 2003/96.

- 17 Ar 2017. gada 18. janvāra spriedumu lietā *IRCCS – Fondazione Santa Lucia*, (C-189/15, EU:C:2017:17) [..], Tiesa par Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunkta piemērošanas jomu lēma, ka no šīs direktīvas 9. un 11. apsvēruma izriet, ka tā vēlas dot zināmu rīcības brīvību dalībvalstīm noteikt un īstenot politikas virzienus, kas ir pielāgoti attiecīgajam valsts kontekstam, un ka katras dalībvalsts ziņā ir izlemt, ar kādiem pasākumiem tā vēlas šo direktīvu īstenot. Attiecīgi dalībvalstis nodokļu atvieglojumu piešķiršanu energoietilpīgiem uzņēmumiem var brīvi ierobežot, attiecinot tos uz vienas vai vairāku rūpniecības nozaru uzņēmumiem.
- 18 Iesniedzēja Senāta ieskatā dalībvalstīm transponējot Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu ir rīcības brīvība ne tikai definēt atbalsta saņēmēju uzņēmumu loku, bet arī noteikt nodokļu likmes apmēru, ar nosacījumu, ka tas nepārsniedz zemākās robežas, kas noteiktas Savienības tiesību aktos. Tas ir vienīgais veids, kā īstenot iepriekšminētajos apsvērumos minētos direktīvas pieņēmēju mērķus.
- 19 Tādējādi Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts fakultatīvs nodokļa samazinājums, ko dalībvalstis var piešķirt nodokļu maksātājiem. No tā neizriet obligāts pienākums nodrošināt nodokļu atvieglojumus energoietilpīgiem uzņēmumiem. Šajā ziņā Direktīvas 2003/96 17. pants atšķiras no Direktīvas 2003/96 14. pantā noteiktajiem obligātajiem atbrīvojumiem no nodokļa, kurus dalībvalstīm ir pienākums piešķirt un uz kuriem nodokļu maksātāji var tieši atsaukties, ja šīs normas netiek savlaicīgi **[oriģ. 7. lpp.]** transponētas valsts tiesību aktos (spriedums, 2018. gada 7. marts, *Cristal Union*, C-31/17, EU:C:2018:168 [..]).
- 20 3. No tā izriet jautājums, vai elektroenerģijas nodokļa atmaksas prasības gadījumā, kuras pamatā ir (tikai) fakultatīvs nodokļa samazinājums (strīda gadījumā pamatots ar Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu), ir piemērojamas tādas pat prasījuma tiesības uz procentiem, kā gadījumā, kad elektroenerģijas nodokļa atmaksas prasījums pamatots ar obligātu atbrīvojumu no nodokļiem vai obligātu nodokļu samazināšanu.
- 21 a) Saskaņā ar Tiesas judikatūru, ja dalībvalsts iekasē nodokļus, pārkāpjot Savienības tiesību normas, attiecīgajām personām ir tiesības ne tikai uz prettiesiski iekasētā nodokļa atmaksu, bet arī uz šajā valstī tiešā sakarā ar šo nodokli samaksāto summu vai tās ieturēto summu atmaksu. Tas ietver arī tos zaudējumus, ko rada nespēja rīkoties ar naudas summu priekšlaicīgas nodokļa samaksas dēļ (skat. spriedumus: 2012. gada 7. jūlijs, *Littlewoods Retail et al.* – C-591/10, EU:C:2012:478, 25. punkts [..]; 2012. gada 27. septembris, *Zuckerfabrik Jülich*, C-113/10, C-147/10 un C-234/10, EU:C:2012:591, 65. punkts [..]; 2013. gada 18. aprīlis, *Irimie*, C-565/11, EU:C:2013:250, 21. punkts [..]; 2014. gada 15. oktobris, *Nicula*, C-331/13, EU:C:2014:2285, 28. punkts (OV, 2014, C 462, 7. lpp.), un 2017. gada 18. janvāris, *Wortmann*, C-365/15, EU:C:2017:19, 37. punkts un turpmākie [..]).

- 22 Attiecīgi no Savienības tiesību normām var atvasināt principu, ka dalībvalstīm, pārkāpjot Savienības tiesību aktus, ir pienākums atmaksāt nodokļus pieskaitot procentus. Pie tam, tā kā šis jautājums Savienības tiesībās nav reglamentēts, tad katras dalībvalsts iekšējā tiesiskajā kārtībā ir jāparedz nosacījumi, kādos šādi procenti ir maksājami, tostarp šo procentu likme un aprēķināšanas veids. Šiem nosacījumiem ir jāatbilst līdzvērtības un efektivitātes principiem, tas ir, tie nevar būt mazāk labvēlīgi par nosacījumiem attiecībā uz līdzīgiem atmaksāšanas lūgumiem saskaņā ar iekšējo tiesību noteikumiem un tie nevar būt tā noteikti, ka Savienības tiesiskajā kārtībā garantēto tiesību izmantošana tiek padarīta par praktiski neiespējamu (spriedumi: *Littlewoods Retail et al.*, EU:C:2012:478, [..] 26. un nākamais punkts; *Zuckerfabrik Jülich*, EU:C:2012:591, 61. un 66. punkts, [..]; *Irimie*, EU:C:2013:250, 22. un nākamais punkts, [..]; *Nicula*, EU:C:2014:2285, 28. punkts, (OV, 2014, C 462, 7. lpp.), un 2015. gada 6. oktobris, *Tarsia*, C-69/14, EU:C:2015:662, 25. punkts, [..]). **[oriģ. 8. lpp.]**
- 23 Fakts, ka Direktīva 2003/96 ir Savienības tiesību akts, kas vispirms ir jātransponē valsts tiesībās, neizslēdz prasību par tās elektroenerģijas nodokļu summas, kas iekasētas, pārkāpjot Savienības tiesības, atmaksāšanu kopā ar procentiem. Tā Tiesa ar spriedumu lietā *Littlewoods Retail* u.c. (EU:C:2012:478, [..] 26. un nākamais punkts) tieši neatzina to par iemeslu tiesību uz procentiem izslēgšanai (par tiesībām uz nokavējuma procentu maksāšanu pārmaksātā PVN dēļ, skat. arī Tiesas spriedumu, 2013. gads 24. oktobris, *Rafinăria Steaua Română*, C-431/12, EU:C:2013:686 [..]).
- 24 b) Iesniedzējtiesa sliecas uzskatīt, ka Savienības tiesību normas netiek pārkāptas, ja tiesības uz nodokļa atmaksu rodas no valsts tiesību aktu nepareizas piemērošanas, kam pamatā ir Savienības tiesību aktos paredzētās dalībvalsts rīcības brīvības izmantošana un fakultatīvu Savienības tiesību prasību noteikšana.
- 25 No Tiesas judikatūras izriet, ka rīcības brīvības, kas ir dalībvalstīm attiecībā uz izņēmuma vai ierobežojuma transponēšanu, apjoms ir jāizvērtē katrā konkrētā gadījumā, tostarp atkarībā no šīs normas formulējuma (skat. spriedumu, 2019. gada 29. jūlijs, *Spiegel Online*, C-516/17, EU:C:2019:625, 25. punkts [..]).
- 26 Tomēr Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir noteiktas tikai prasības attiecībā uz energoietilpīgu uzņēmumu definīciju. Tas, vai energoietilpīgiem uzņēmumiem vispār tiks paredzēta samazināta nodokļu likme, ir atstāts dalībvalstu kompetencē. Turklāt izskatāmā strīda gadījumā nav jautājums par to, vai Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir transponēts valsts tiesību aktos saskaņā ar šo direktīvu. Drīzāk *HZA* strīda gadījumā elektroenerģijas nodokli sākotnēji noteica par augstu, jo tā kļūdaini nebija ņēmusi vērā *StromStG* 9. panta 3. punkta nosacījumus par samazinātas nodokļa likmes noteikšanu.
- 27 Turklāt samazinātas nodokļu likmes apstiprināšana saskaņā ar Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu energoietilpīgiem uzņēmumiem paredz izņēmumu no elektroenerģijas nodokļu saskaņošanas, atstājot dalībvalstu ziņā, vai

un cik lielā mērā tās vēlas šādas priekšrocības iekļaut savas valsts regulējumā. ES likumdevējs novērtē, ka iekšējā tirgus pienācīga darbība, kas cita starpā jāpanāk ieviešot saistošus minimālos nodokļa līmeņus saskaņā ar Direktīvu 2003/96 (šajā nozīmē skat., piemēram, spriedumu, 2016. gada 2. jūnijs, *ROZ-SWIT*, C-418/14, C:2016:400, 32. punkts [..] **[oriģ. 9. lpp.]** par minimālā nodokļu līmeņa noteikšana un atsauce uz Direktīvas 2003/96 3. un 4. apsvērumu) šajā jomā nav ne mazāk svarīgas.

- 28 Neatkarīgi no šiem Savienības tiesību apsvērumiem pārmērīgi augstā nodokļu likme strīda gadījumā nebija saistīta ar novēlotu Savienības tiesību aktu transponēšanu, bet gan par nepareizu valsts tiesību aktu piemērošanu, kuri tika pieņemti, izmantojot Savienības tiesību normās noteikto rīcības brīvību.
- 29 c) Tomēr ir arī argumenti, kas izskatāmā strīda gadījumā runā par labu procentu prasījuma piešķiršanai.
- 30 Pirmkārt, ar Direktīvas 2003/96 17. panta 1. punkta a) apakšpunktu dalībvalstīm tika paredzēta rīcības brīvība noteikt nodokļu priekšrocības energoietilpīgiem uzņēmumiem. Tāpēc samazinātas elektroenerģijas nodokļa likmes pamatā ir ne tikai *StromStG* 9. panta 3. punkts, bet galu galā arī Savienības tiesību normas.
- 31 Kā tālāk izriet no Direktīvas 2003/96 2. panta 2. punkta un Padomes Direktīvas 2008/118/EK (2008. gada 16. decembris) par akcīzes nodokļa piemērošanas vispārēju režīmu, ar ko atceļ Direktīvu 92/12/EEK [turpmāk tekstā – “Direktīva 2008/118”], 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta, elektroenerģijas aplikšana ar nodokļiem Direktīvas 2008/118 5. panta izpratnē tika pamatā saskaņota visā kopienas teritorijā. Ja atmaksas pieprasījumiem, kuru pamatā ir fakultatīvi nodokļa samazinājumi, atšķirībā no tiem, kas saistīti ar obligātiem nodokļu samazinājumiem vai atbrīvojumiem, nebūtu piemērojami procenti, attieksme būtu nevienlīdzīga. Tomēr rodas jautājums, vai atšķirīgs Savienības tiesību juridiskais pamats attaisno nevienlīdzīgu attieksmi jautājumā par procentu maksājumiem atmaksas prasījumos, jo īpaši tāpēc, ka no nodokļu maksātāja viedokļa nav atšķirības. Abos gadījumos viņš nevar rīkoties ar pārmaksāto nodokļu summu.
- 32 Turklāt, atteikšanās apmierināt procentu maksājumus kompensāciju prasījumiem, kas pamatoti ar Savienības tiesību normām, tāpēc, ka piemērota fakultatīva nodokļu samazināšana, novestu pie tā, ka procenti tomēr varētu tikt atlīdzināti tikai saskaņā ar atšķirīgiem valstu noteikumiem.